

Mióta Székelyföld e szelete is cakompakk felköltözött a Facebookra, a hírek nem egyik órától a másokra jutnak el a Kossuth sarkáról a Szuperig, mint a kilencvenes években, hanem két perc alatt már százan osztanak meg valamit, ami borzolja az idegeket.

Régebb úgy volt, hogy akit hétfőn a kórházban láttak, az másnapra már meg is halt, és szerdán már mindenki tudta, hogy a család egy könnycseppet se ejtett érte a temetésen.

Ma is törődünk egymással. A más bajával. Azzal különösen.

Ez nagyon mókás, családi dolog mindaddig, amíg nem veled jönnek szembe az ismerősök azzal, hogy láttam a Facebookon, váltok. Na, nem is vagyunk összeházasodva, különben a munkatársammal készült az a kép, s nem az új pasimmal. A szomszéd volt kórházban, hálistennek kiengedték.

Osztjuk a problémát, vagy szorozzuk?

[A múlt héten történt baleset](#) , amelyben egy idősödő férfi elütött az átjáró közelében két tizenéves lányt, valami hasonlóra figyelmeztet, csak sokkal súlyosabban.

A tizenéves lányok azt állították, hogy cserbenhagyta őket a gázoló, és egyikük testvérének megosztása pillanatok alatt bejárta az internetet. Ebben a Facebook-véleményvezérek is segítettek neki, akik **magányos hősökként rácuppannak minden ilyen témára**, hogy az ártatlan áldozatnak igazságot szolgáltatassanak a hatalommal vagy a hatalmaskodóval szemben.

Néhány óra alatt lincselésre alkalmas tömeget lehetett volna összegyűjteni a cserbenhagyó sofőrök ellen, és hétvégi felvonulást rendezni ennek apropóján a gyalogosok közlekedésbiztonsága érdekében. **Lett volna szíved nem részt venni?**

Hallgatni arany

A korrupt, töketlen rendőr, a köcsög sofőr, a kommunizmusban szocializálódott, ezért mindenkit lefizető vénülő úrgazdag és a szegény, ártatlan gyalogosok olyan sztereotípiák, amelyek **leegyszerűsítik a valóságot, és így boldogabbá tesznek**

, mert nem szükséges azon gondolkodnunk, hogy egy bonyolult helyzetben vajon kinek van igaza, és mi a megoldás.

Az talán fel sem merül, hogy mellőzzük az állásfoglalást legalább az információk leellenőrzéséig. Mintha a Facebook megjelenése óta az udvarhelyi közéletben felszabadult volna a kommunizmus egyik nagy, mára már feledésbe merült tanítása: hallgatni arany. Akkor túl sokat hallgattunk, és most, hogy látszólag következmények nélkül beszélhetünk, gáttalanul ömlik belőlünk a fájdalom, az igazságkeresés, a frusztráció és a gyűlölet. Fel az internetre.

A közösségi média néhány éve alatt elértük, hogy jobb nem mondani semmit, ha nem akarod, hogy rád ugorjon, akár ismeretlenül is a kommentelők hada, és széttépjen, marcangoljon, nem törődve azzal, hogy te is egy érző lény vagy, aki meggondolatlanul válaszolt a Facebook provokatív kérdésére: Mi jár a fejedben? Jobb, ha semmi.

Semmi vagy kés.

A kommentelők kése, golyója, bicsakja, akik arccal, vagy anélkül, névvel vagy névtelenül belemarnak gondolataid húsába, s a fegyver kitörölhetetlenül csontig, velőig, majd a lélekig hatol.

Ha egyszer meghurcoltak, és igazságtalanul tették, soha nem felejtetted el. Örökké él benned, hogy pillanatok alatt eltiportak volna, talán a szomszédod, talán a saját anyád, apád és a testvéred is rúgott volna beléd egy nagyot, ha nem tudja, hogy épp rólad van szó.

Rád lépnének. Előbb a virtuális, aztán, ha valaki táplálja a tüzet, az igazi valóságban is. A lelki sérülés, a szóbeli bántás, a lenézés, a bemocskolás épp úgy fáj, mint az igazi kés éle, a sáros bakancs nyoma a hátsódban. Csak a bíróság nem feltétlenül ítél el érte.

Rend a lelke

Ebben a kacifántos esetben is bebizonyosodott, hogy az igazság jóval árnyaltabb, mint ahogy szeretnénk.

Nem csak jók és rosszak vannak, hanem a kettő közötti átmenet is létezik, s az élet időnként felülírja a törvényeket. A rendőrség aznap megtalálta a tettest, felfüggesztették a jogosítványát. A lányok bevallották, hogy hazudtak. S ugyan kinek jutna eszébe – talán sokkos állapotban – hívni a kórház előtt a 112-t, ha az áldozat saját lábán bemegy a kórházba?

Két perc alatt áldozat lehetsz. Két perc alatt elüthetnek. Két perc alatt elítélhetnek. Magyarázkodhatsz mindhalálíg. **Mindig lesz valaki, hiába tisztáztak és tisztáztad magad, akinek nem szóltak**, vagy aki mégis úgy gondolja: te vagy a hibás.

Ezért gondold meg kétszer, amikor a közösségi mágus megkérdezi, mi jár a fejedben, hogy végül is te küldesz, vagy téged küldenek el.